SENSIUNI

MISIUNEA PĂCII

pagina 6

„România are şanse reale de integrare dacă va continua reformele”

pagina 3

„STRONG RESOLVE” ESTE MAI PUTERNIC ŞI PRIN ROMÂNI

pagina 6

Sub semnul bărbăţiei şi credinţei

pagina 4

ŞI TOTUŞI, SOLDATUL...

Fiul unei cunoştinţe apropiate se află de puţin timp în armată. Familia a fost şi este îngrijorată de ce i s-ar putea întâmpla tânărului cât timp se află sub arme. După ce zilele trecute a depus Jurământul, băiatul a primit învoire şi a dat pe acasă. Prilej pentru tatăl grijuliu să-mi propună o întâlnire în trei: “Hai, te rog, tu eşti militar şi ştii ce să-l întrebi! Vreau să aflu şi eu ce face acolo, ce gândeşte! Se întâmplă atâtea. Hai, te rog!”

Am dat curs invitaţiei şi nu mi-a părut rău deloc. Preţ de vreo două ore, proaspătul soldat mi-a dat motive să cred că mai sunt tineri care gândesc matur, care fac atent paşii în viaţă, care au principii în tot ce întreprind. Şi nu numai atât. Nu este cazul să reproduc aici întreg acel dialog, dar mă voi opri asupra unor lucruri pe care soldatul le-a recepţionat.

Despre condiţii de trai, despre hrană: “Sunt normale. Aşa cred eu că trebuie să fie în armată. Aşternuturile sunt mereu curate. Mâncarea e bună, nu se plânge nimeni. Sigur, nu-s toate ca acasă, dar noi înţelegem că aşa trebuie să fie...”

Despre program: “Cel mai interesant este că nu ai timp să te plictiseşti. Îmi place foarte mult că facem mişcare. Tot timpul mişcare. Înviorare, instrucţie de front, pregătire fizică. Mai şi săpăm, mai şi facem curat. Nu mă dau în vânt după toate, dar asta e...”

Despre armă: “Când mi-au dat arma şi m-au pus să semnez, am întrebat cât mă costă dacă o pierd. Plutonierul m-a privit de parcă s-a dărâmat cerul pe el. <<Cum s-o pierzi mă?! Ce, de-aia ai venit aici?! Ai să vezi că n-o s-o pierzi!>> Au cam râs de mine. Peste vreo două zile, plutonierul m-a întrebat aşa, într-o doară, dacă mai am pistolul mitralieră. Am zâmbit şi l-am asigurat că totul e în regulă. A zâmbit şi el. Între timp, înţelesesem că arma, atât cât sunt militar, e o parte din mine. Ca şi o mână, ca şi un picior...”

Despre cadre: “Sunt oameni buni. Unii sunt mai duri. Când este de serviciu un căpitan, totul este ca la carte. Nu face nimeni un pas fără comandă, fără ordin. Peste tot este curat. Nu se poate să întârzii sau mai ştiu eu ce... Unii ne lasă mai în voia noastră. Dar când e de treabă, de instrucţie, atunci nu există să închidă ochii, să te lase de capul tău...”

Despre cel mai important moment trăit până acum: “La prima tragere. După ce am tras, m-am simţit, aşa, mai tare. Când m-am întors de la ţintă, parcă aveam alte picioare, iar arma mi se părea uşoară ca o pană. Zău dacă n-aş trage toată ziua!”

Despre ce l-a impresionat cel mai mult: “Un adjutant! E un om extraordinar. Un bărbat adevărat. Ne povesteşte despre toate alea. Ne învaţă. Dar cel mai mult îmi place cum vorbeşte cu ceilalţi subofiţeri, cu ofiţerii mai tineri. Le zice mereu <<Domnu’ cutare, pune mâna, munceşte mai cu inimă. Că mâine-poimâine intrăm în NATO. Eu plec la pensie, dar tineretul o să rămână. Ei, să vedeţi atunci!>> Crede din tot sufletul că România va intra în NATO”.

L-am întrebat şi eu pe soldat: “George, tu ce crezi, o să intrăm în NATO?” “Ştiu şi eu... Poate o să intrăm. Ce să zic... Mă iau după domnul adjutant...”

Am reprodus o parte din ceea ce am aflat de la băiatul prietenilor mei pentru două motive. Mai întâi, pentru a arăta că soldaţii sunt atenţi, recepţionează şi reţin informaţii, evenimente, atitudini. Le reţin şi le comentează. În al doilea rând, pentru a sublinia încă o dată că, pentru armată, soldatul rămâne un personaj foarte important. Inclusiv pentru aceea că prin el instituţia militară se multiplică şi se arată ca atare cetăţenilor ţării, contribuabililor.

Comandor DUMITRU AMARIEI

MEDEVAC – un vis împlinit

pagina 7

RADIOLOCAŢIA – tot mai performantă, tot mai aproape de standardele NATO

pagina 2

Dicţionar NATO

pagina 5

Publicaţie editată de Statul Major al Forţelor Aeriene

Nr. 4 (37) • MARTIE – 2002

RADIOLOCAŢIA – tot mai performantă, tot mai aproape de standardele NATO

– interviu cu **colonelul Nicolae Tănase, şeful Secţiei Radiolocaţie din Statul Major al Forţelor Aeriene** –

– Domnule colonel, pentru început, vă rugăm să vă referiţi la locul şi rolul Secţiei Radiolocaţie în cadrul Statului Major al Forţelor Aeriene.

– Secţia Radiolocaţie este un compartiment de armă în structura Serviciului Doctrină şi Instrucţie din Statul Major al Forţelor Aeriene. Are ca responsabilităţi probleme privind structura şi organizarea sistemului de supraveghere a spaţiului aerian, instrucţia şi pregătirea de specialitate a personalului din armă, elaborarea instrucţiunilor, regulamentelor, manualelor de întrebuinţare a subunităţilor şi tehnicii de radiolocaţie, concepţia de înzestrare cu tehnică specifică pentru a asigura îndeplinirea misiunilor încredinţate. Problemele de rezolvat sunt complexe, dar, împreună cu subordonaţii şi în colaborare cu celelalte compartimente din comandament, cred că am reuşit să ne încadrăm în tempo-ul impus de procesul de restructurare, prin care trece, astăzi, întreaga armată. În perspectivă, apreciez că un asemenea compartiment îşi va găsi locul în viitoarea structură a comandamentului Statului Major al Forţelor Aeriene.

– Întrucât aţi vorbit despre procesul de restructurare prin care trece Armata Română, vă rugăm, domnule colonel, să faceţi referiri la impactul acestuia în arma radiolocaţie.

– Procesul de restructurare în radiolocaţie a fost profund şi, nu în ultimul rând, necesar. Un asemenea proces nu este simplu: au fost numeroase opinii, de la cele mai pesimiste, potrivit cărora se distruge sistemul de radiolocaţie, până la cele raţionale şi echilibrate. Şi unele şi altele ne-au ajutat să stabilim soluţiile potrivite, etapizarea corectă a restructurării.

Principalul obiectiv a fost ca, pe fondul reducerii resurselor umane şi materiale, să păstrăm şi chiar să îmbunătăţim capacitatea sistemului de a îndeplini misiunile specifice la nivelul cerinţelor celorlalte elemente din compunerea Forţelor Aeriene şi a sistemului naţional de apărare. Concret, am desfiinţat poziţii radar, am scos din exploatare radare şi sisteme de automatizare cu performanţe scăzute sau cu resursa de funcţionare consumată, am redimensionat unităţile şi subunităţile, structurile de comandă, echipajele radarelor. Am diminuat numărul ofiţerilor, pe fondul creşterii ponderii maiştrilor militari, subofiţerilor şi militarilor angajaţi pe bază de contract, reuşind să stabilim între aceste categorii raportul optim în majoritatea structurilor.

Sigur că sună frumos când vorbim despre procesul de restructurare în termeni de optimizare, eficientizare, performanţe, dar sunt şi părţile neplăcute, dureroase ale restructurării, care au afectat situaţia oamenilor, a specialiştilor din dispozitiv. În aceste condiţii, din păcate, au plecat din unităţi oameni valoroşi, specialişti de înaltă clasă, care se formează în timp, cu mari dificultăţi şi importante costuri.

Am convingerea, însă, că deciziile privind restructurarea au fost din cele mai bune pentru configuraţia actuală şi de perspectivă a sistemului. De altfel, un recent studiu realizat de specialişti din NATO a confirmat cea mai mare parte a opţiunilor noastre în ceea ce priveşte poziţiile radar,

căile de urmat pentru modernizarea şi eficientizarea sistemului de supraveghere a spaţiului aerian. Pentru oameni, s-a analizat cu mare atenţie situaţia fiecăruia şi, pe măsura posibilităţilor, s-au aplicat soluţiile cele mai bune.

– O dată încheiat procesul de restructurare, urmează operaţionalizarea. Care este în prezent stadiul de operaţionalizare al unităţilor de radiolocaţie?

– Preocuparea generală, pe linia operaţionalizării, a fost de integrare a unităţilor şi subunităţilor de radiolocaţie în baze aeriene şi mari unităţi (unităţi) de rachete sol-aer. Concret, în structura bazelor aeriene sunt integrate batalioane şi companii de radiolocaţie, noutatea fiind aceea că în atribuţiunile comandantului bazei intră şi supravegherea spaţiului aerian în zona de responsabilitate. Problemele de logistică sunt asigurate de compartimentul de specialitate din bază, subunităţile de radiolocaţie având ca principală preocupare îndeplinirea misiunilor de luptă specifice. Sistemul funcţionează deja în această structură. Sunt semnalate şi unele disfuncţionalităţi pe care le luăm în evidenţă, le analizăm şi le corectăm pe parcurs.

– În ce măsură arma radiolocaţie a beneficiat de programe de modernizare şi înzestrare?

– Modernizarea sistemului de supraveghere a spaţiului aerian este o problemă de mare actualitate, întrucât sistemul nostru este unic în Armata Română, cu responsabilităţi inclusiv pe linia managementului spaţiului aerian naţional.

Când am afirmat că restructurarea în radiolocaţie este şi necesară, am avut în vedere nu numai ce se înţelege în primă instanţă cu acest proces, ci şi celelalte elemente importante care definesc şi dau eficienţă sistemului – înzestrarea, conducerea, pregătirea personalului, întrebuinţarea în luptă, interoperabilitatea cu structurile similare NATO – toate sub imperativul modernizării şi asigurării unor performanţe cât mai bune.

Din punct de vedere al înzestrării, radiolocaţia a beneficiat de programe importante. Sunt deja operaţionale radarele FPS-117 şi în curs de finalizare sistemul ASOC-iniţial. Toate aceste elemente sunt incluse în obiectivele de parteneriat asumate în cadrul programului naţional de aderare la NATO. În acest sens, cerinţa de bază pentru noi este realizarea acoperirii radar la nivel naţional. Prin programele FPS-117 (integral implementat la această dată) şi ASOC-iniţial, sunt deja create condiţiile pentru a îndeplini, într-o proporţie însemnată şi în foarte scurt timp, această cerinţă, conformă cu standardele NATO.

Paşii următori pe lina înzestrării constau în achiziţionarea de extractoare automate de date radar pentru modernizarea (digitalizarea) radarelor analogice, în vederea conectării acestora la sistemul ASOC sau la sistemele similare de nivel tactic. La acestea se adaugă dezvoltarea sistemului informatizat de distribuţie a imaginii aeriene de la ASOC la centrele operaţionale zonale aeriene şi la cele de nivel tactic, asigurarea sistemelor de recunoaştere cu cod naţional compatibil NATO şi, în perspectivă, achiziţionarea de radare moderne, mobile, pentru înălţimi mici şi medii, care vor înlocui radarele existente în prezent.

Iniţierea şi realizarea acestor programe costisitoare, într-o perioadă de restricţii financiare, subliniază faptul că la nivelul conducerii Forţelor Aeriene s-a evaluat corect rolul armei, al informaţiilor radar în apărarea suveranităţii spaţiului aerian naţional. Aceste programe au adus plusul de calitate necesar informaţiei radar şi ne situează la un nivel competitiv şi ne dau capacitatea de a intra în dialog cu structurile similare din NATO.

Am prezentat doar câteva din elementele de perspectivă ale modernizării sistemului. Vreau să subliniez că modernizarea nu este un obiectiv conjunctural, ci unul permanent şi de perspectivă. Succesul nostru depinde, în mare măsură, de profunzimea şi intensitatea pe care reuşim să le imprimăm acestui proces.

– Cum se desfăşoară, domnule colonel, pregătirea personalului în noile condiţii? Titlul de specialist de clasă mai reprezintă un criteriu de performanţă?

– Formarea şi pregătirea personalului în arma radiolocaţie este un alt element important cuprins în procesul de restructurare. În viziunea noastră, pregătirea categoriilor de personal trebuie să se asigure conform rolului şi locului deţinute în noile structuri. Programele de pregătire din instituţiile militare de învăţământ trebuie revăzute, astfel încât cadrele să acumuleze cunoştinţele necesare îndeplinirii funcţiei pe care urmează să le îndeplinească.

Titlul de specialist de clasă a fost şi rămâne o formă de perfecţionare a pregătirii de specialitate, dar şi de apreciere a gradului de pregătire a personalului. Prin instrucţiunile în vigoare sunt stabilite criteriile de performanţă profesională necesare candidaţilor la susţinerea examenului de specialist de clasă. Analizând rezultatele obţinute de-a lungul timpului, pot afirma că personalul din arma radiolocaţie a manifestat permanent interes pentru pregătire în vederea obţinerii titlului. În prezent, sunt în curs de elaborare noi instrucţiuni în acest domeniu. Cu această ocazie, cred că ar trebui statuat ca toţi cei care deţin titlul să beneficieze de aceleaşi drepturi, inclusiv băneşti, indiferent de eşalonul la care lucrează.

– Concluzionând, care sunt elementele de perspectivă pentru arma radiolocaţie?

– Pornind de la faptul că nevoia de supraveghere a spaţiului aerian şi de asigurare a informaţiilor radar pentru sistemele de combatere a ţintelor aeriene va fi permanentă, am convingerea că arma radiolocaţie va avea şi în viitor un rol important în ansamblul Forţelor Aeriene, iar dimensiunea şi dezvoltarea ei vor fi în concordanţă cu rolul şi misiunile ce-i revin.

– Vă mulţumesc mult, domnule colonel!

A consemnat
căpitan CRISTIAN PREDA

Şi protecţia muncii trebuie... protejată!

Ziua de 2 octombrie a anului trecut a fost o zi neagră la Giarmata. La o trecere de nivel cu calea ferată, un autocamion militar aparţinând unităţii din garnizoana amintită, în care se aflau trei persoane (un caporal şi doi salariaţi civili), a fost izbit în plin de locomotiva trenului rapid 694 Timişoara – Bucureşti, toate cele trei persoane pierzându-şi viaţa! Accidentul s-a produs din cauza nerespectării prevederilor regulamentare privind oprirea obligatorie a autovehiculului la trecerea de nivel cu calea ferată. Iar semnalele de culoare roşie erau aprinse! O clipă de neatenţie, de gravă indisciplină rutieră a dus trei oameni în mormânt.

Comisia de cercetare a stabilit că... nu au fost încălcate măsurile de protecţia muncii! Şi, cu toate acestea, tragicul accident s-a produs. Pe fondul indisciplinei crase la volan, s-au pierdut vieţile unor oameni, s-au adus prejudicii familiilor acestora.

Pentru ca asemenea evenimente, ca şi altele cu un deznodământ mai mult sau mai puţin dramatic, să nu mai aibă loc, compartimentul de protecţie a muncii şi supraveghere tehnică din Statul Major al Forţelor Aeriene iniţiază şi desfăşoară acţiuni menite să eficientizeze activitatea de protejare a vieţii şi integrităţii corporale ale personalului, şi, într-un alt plan, de eliminare a condiţiilor ce pot favoriza apariţia bolilor profesionale. Concret, la obiect.

O discuţie cu domnii locotenent-comandori ing. Cătălin Constantin şi Valeriu Roşu ne prilejuieşte câteva constatări interesante. Una este, aparent surprinzătoare, desprinsă parcă dintr-o lege a lui Murphy. Accidentele se produc, de obicei, acolo unde toată lumea consideră că nu se poate întâmpla nimic! Ni se oferă şi câteva exemple. La o centrală termică, fochistul care o supraveghea liniştit, fără să-şi facă vreo problemă, a simţit la un moment dat că nu mai are aer, că se sufocă. Dacă în acel mediu incidentul ce se profila era, într-un fel, explicabil, cine şi-ar fi închipuit că o dactilografă va ajunge să i se taie degetul infectat de la o banală prindere a unghiei între taste? Urmarea e uşor hilară. Li s-a pretins doamnelor, prin regulament, să-şi mai scurteze manichiura!

Dar viaţa a oferit, din păcate, şi alte cazuri, de un tragism cumplit, frizând filmele horror, ale căror victime au fost oameni de mare valoare, dar, din nefericire, distraţi, neatenţi. Astfel, cu câţiva ani în urmă, un ofiţer superior, paraşutist, a plătit cu infirmitatea pe viaţă intrarea în spaţiul de acţiune al elicei unui avion. Cine să-i facă **lui** protecţia muncii, când el însuşi, în calitate de comandant, era obligat s-o facă altora?

Interlocutorii noştri, sesizând aspectul locurilor unde nu s-ar întâmpla nimic, ne reţin, totodată, atenţia, dacă mai era nevoie, asupra faptului că acolo se desfăşoară permanent activităţi de protecţie, sunt popularizate, cunoscute în detaliu şi respectate întocmai măsurile stabilite, lucrul în sine este abordat cu toată răspunderea, se manifestă maximum de atenţie. Este ceea ce se petrece zi de zi în unităţile de aviaţie, de rachete şi artilerie antiaeriană, unde factorii de risc sunt mai prezenţi. Oamenii conştientizează deplin gradul de periculozitate al profesiei lor şi, prin tot ceea ce întreprind, barează canalele producerii accidentelor.

Statistica oferă însă şi alte elemente. Activitatea de protecţie a muncii s-a desfăşurat cu rezultate superioare în unităţile, instituţiile şi formaţiunile unde funcţia de inspector cu protecţia muncii este prevăzută în statul de organizare şi nu a existat o fluctuaţie a personalelor încadrate pe această funcţie. Gradul de pregătire şi răspunderea acestora sunt cu atât mai necesar a fi de înalt nivel cu cât, de regulă, şefii de compartimente, în bună parte, lasă întreaga muncă de prevenire pe seama inspectorilor. Iar acolo unde această funcţie este îndeplinită prin cumul de un ofiţer care mai are şi alte treburi pe cap, este lesne de înţeles cât de "conştiincios" este ea efectuată. Din păcate, în unele unităţi se manifestă o mare fluctuaţie pe această funcţie. Domnul locotenent-comandor inginer Roşu ne spunea că la sfârşitul unui an s-a făcut instruirea pe funcţie a unor cadre din patru garnizoane, iar după trei luni abia dacă mai erau pe post 20 la sută. Ceilalţi – ori trecuseră, prin ordonanţă, în rezervă, ori fuseseră mutaţi pe alte funcţii. A trebuit să se facă o nouă instruire. Alte deplasări, alt timp, alţi bani. Asta în condiţiile în care compartimentul este foarte încărcat şi cu alte atribuţii, între care, la fel de importante sunt cele privind determinările toxicologice, cuantificarea condiţiilor deosebite – grele, vătămătoare sau periculoase –, creşterea gradului de securitate în sectoarele cu riscuri mari de accidentare.

Se poate spune că şi activitatea de protecţie a muncii trebuie... protejată. Ea nu poate fi lăsată la voia întâmplării, a hazardului. Cu atât mai mult cu cât în unele unităţi sunt reale pericole de accidente cu urmări grave, mai ales acolo unde instalaţiile electrice sunt foarte vechi, supraîncărcate, maşini şi instalaţii depăşite moral şi fizic.

PETRE BÂNĂ

Au mai rămas opt luni până la summit-ul NATO de la Praga

ÓRomânia are şanse reale de integrare dacă va continua reformeleÓ

Au mai rămas, iată, circa opt luni până la summit-ul NATO de la Praga, eveniment de care se leagă speranţele a 90 la sută dintre români ca ţara noastră să fie invitată a adera la Alianţa Nord-Atlantică. Iar speranţele sunt, rămân încă intacte. Această concluzie îmbucurătoare se desprinde atât din declaraţiile oficiale ale unor înalţi reprezentanţi ai SUA şi NATO care s-au aflat, în ultimul timp, în Bucureşti pentru a evalua mersul reformelor în România, cât şi din luările de cuvânt şi poziţiile unor personalităţi politice, diplomatice şi militare în legătură cu necesitatea şi capacitatea ţării noastre de a accede în structurile euro-atlantice. Punctăm, succint, aceste semnale pozitive de ultimă oră.

"SUNTEŢI PE DIRECŢIA CEA BUNĂ.CONTINUAŢI!" Ambasadorul SUA la Bucureşti, **MICHAEL GUEST,** este unul dintre susţinătorii constanţi ai aderării României la NATO şi unul dintre cei care pot influenţa pozitiv luarea unei decizii finale în acest sens, în noiembrie 2002, la Praga. "România a făcut multe progrese în toate planurile şi ţara dumneavoastră are şanse reale, serioase, de integrare euro-atlantică dacă va continua reformele în derulare – susţine diplomatul american. Cred sincer că aveţi posibilitatea de a deveni membru al Alianţei, dar trebuie să depuneţi o muncă susţinută pentru aceasta. Sunteţi pe direcţia cea bună şi trebuie să continuaţi. Doresc în mod sincer tot ce este mai bun pentru ţara dumneavoastră, doresc să deveniţi membru al NATO. Iar eu personal vă sprijin din toată inima!"

"ROMÂNIA TREBUIE SĂ INTRE ÎN NATO!" – a declarat, în timpul vizitei sale la Riga, senatorul american **RICHARD LUGAR,** membru al Partidului Republican. "NATO trebuie să se extindă – susţine înaltul demnitar american. Ţările baltice sunt candidaţi serioşi la integrare, însă sunt încrezător că şi România va fi inclusă în noul val de lărgire a NATO, chiar dacă ea nu îndeplineşte încă toate criteriile de aderare. Prezenţa regiunii de sud-est a Europei în Alianţa Nord-Atlantică este la fel de importantă ca şi prezenţa statelor baltice".

"ESTE NECESARĂ INTEGRAREA CONTRIBUŢIEI ROMÂNIEI ÎN DIMENSIUNEA SUDICĂ A NATO!" "Integrarea în NATO a Letoniei, Lituaniei, Estoniei, Sloveniei, Slovaciei, **României** şi Bulgariei ar permite realizarea unei simetrii între extinderea Uniunii Europene şi a Alianţei Nord-Atlantice – susţine răspicat preşedintele Comitetului SUA pentru NATO, **BRUCE JACKSON.** Declararea României ca aliat **de facto** al Alianţei este o hotărâre extrem de importantă. Este necesară integrarea contribuţiei României în dimensiunea sudică a NATO, pentru

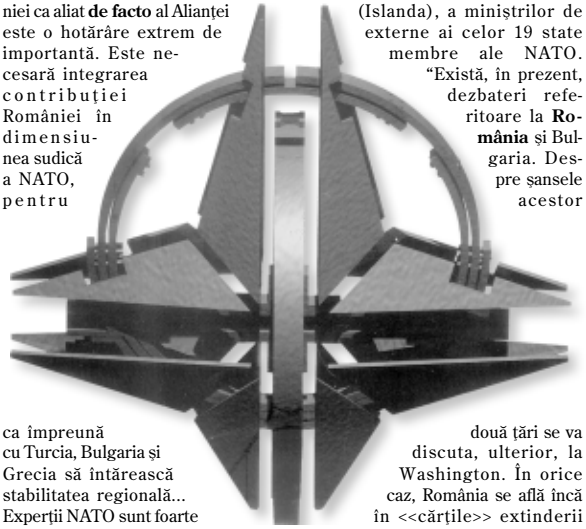

ca împreună cu Turcia, Bulgaria şi Grecia să întărească stabilitatea regională... Experţii NATO sunt foarte impresionaţi de efectul cumulativ al celor petrecute în România, de modul în care românii înţeleg reforma militară şi realizarea unei armate robuste şi moderne. Este surprinzător pentru mine că România se descurcă atât de bine în domeniul reformei militare".

"ROMÂNIA SE AFLĂ ÎN <<CĂRŢILE>> EXTINDERII NATO". Potrivit publicaţiei britanice **"Jane's Intelligence Digest",** lista ţărilor care vor fi primite în NATO la summit-ul de la Praga va căpăta forma finală la reuniunea Alianţei Nord-Atlantice din luna mai a.c., de la Reykjavik (Islanda), a miniştrilor de externe ai celor 19 state membre ale NATO. "Există, în prezent, dezbateri referitoare la **România** şi Bulgaria. Despre şansele acestor două ţări se va discuta, ulterior, la Washington. În orice caz, România se află încă în <<cărţile>> extinderii NATO şi depinde numai de ea pentru a-şi realiza integral şansele".

TURCIA ŞI GRECIA – DE PARTEA NOASTRĂ. Întâlnirea "în patru" de la Ankara – Turcia, Grecia, România şi Bulgaria – s-a încheiat cu înţelegerea ca asemenea consultări să aibă loc, alternativ, în capitala fiecăreia din ţările respective şi, lucrul cel mai important, atât Turcia, cât şi Grecia şi-au declarat sprijinul total, necondiţionat, pentru integrarea României şi Bulgariei în NATO, decizie confirmată, zilele trecute, şi la nivelul parlamentelor celor două state balcanice membre **de facto** şi **de jure** ale Alianţei Nord-Atlantice.

"UNGARIA SPRIJINĂ CANDIDATURA ROMÂNIEI PENTRU INTRAREA ÎN NATO". "Ungaria consideră foarte importantă sprijinirea candidaturii României pentru intrarea în NATO, ceea ce ar conduce la integrarea ireversibilă a României în Occident – a declarat **ISTVAN SZENT-IVANYI,** preşedintele Comisiei de politică externă din Parlamentul de la Budapesta. Acesta este un obiectiv în interesul comun al Europei, României şi etnicilor maghiari care trăiesc în România. Vrem sincer ca ţara vecină şi prietenă să acceadă în structurile euro-atlantice, în NATO".

Să sperăm că toate aceste semne şi semnale optimiste vor fi valorificate integral şi, la Praga, în noiembrie 2002, România se va afla printre cei care vor constitui cel de-al doilea val al extinderii Alianţei Nord-Atlantice. Acum, depinde numai şi numai de noi ca speranţele să devină realitate. Nu trebuie să ratăm şansa ce ni se oferă!

Pagină realizată de
NICOLAE RADU

Orientul Mijlociu

Pacea – tot mai departe...

După declanşarea, în urmă cu 17 luni, a **intifadei** palestiniene împotriva Israelului, situaţia din Orientul Mijlociu s-a deteriorat continuu, atingând în prezent cote explozive, cu grave consecinţe destabilizatoare pentru pacea şi securitatea în regiune şi în întreaga lume. Actelor teroriste ale militanţilor extremişti palestinieni – atacuri cu bombe şi cu grenade în locuri publice, dens populate, acţiuni sinucigaşe pe străzi, în şcoli, în magazine, în faţa unităţilor militare etc. –, Israelul le-a răspuns în stil **manu militari,** utilizând drept ripostă importante mijloace navale, aeriene şi terestre, efective ce au însumat mii şi mii de militari. Au fost vizate, cu predilecţie, sediile forţelor de poliţie ale Autorităţii Naţionale Palestiniene, taberele de refugiaţi din Cisiordania şi Fâşia Gaza, depozitele de muniţii, cazărmile şi taberele de instrucţie ale organizaţiilor teroriste palestiniene ("Hamas", "Hezbollah", "Brigăzile Martirilor al-Aqsa"). Au fost şi sunt folosite avioane de vânătoare-bombardament, elicoptere de luptă, tancuri şi alte blindate, piese de artilerie şi lansatoare de rachete sol-sol şi aer-sol, nave de luptă, forţe speciale de intervenţie. Din păcate, violenţele din ultimele luni au făcut foarte multe victime, inclusiv în rândul copiilor şi bătrânilor, exacerbând panica, teama, spiritul de răzbunare.

Cauzele acestor valuri interminabile de acţiuni sângeroase – cele mai mari din ultimii 20 de ani – sunt multiple, fiecare parte beligerantă dând vina pe cealaltă. Guvernul israelian condus de premierul Ariel Sharon se dovedeşte drastic şi intolerabil cu actele teroriste ale facţiunilor extremiste palestiniene şi, sub presiunea grupărilor radicaliste din interior, a escaladat constant ripostele militare pedepsitoare. La rândul său, preşedintele Autorităţii Naţionale Palestiniene, Yasser Arafat, a dat mână liberă intifadei şi luptătorilor săi duri, scăpând, se pare, de sub control acţiunile lor războinice. Acesta a fost şi motivul pentru care aproape trei luni liderul palestinian a fost blocat de armata israeliană în cartierul său general din Ramallah, iar conducerea politică din Israel nu mai are încredere în Arafat, socotindu-l incapabil să mai reprezinte ANP la masa unor eventuale negocieri de pace. Însă cauza principală, de fond, a conflictului israeliano-palestinian, care durează de peste 35 de ani, este ostilitatea funciară a lumii arabe şi, în speţă, a palestinienilor împotriva Israelului, pe care-l consideră uzurpatorul unei părţi însemnate a teritoriului istoric al Palestinei. Şi, reciproc, refuzul categoric al Israelului de a recunoaşte existenţa statului palestinian independent şi, pe cale de consecinţă, împotrivirea vehementă la o delimitare corectă, justă şi definitivă a teritoriilor celor două state aflate în conflict.

Din acest motiv, cele două părţi au părăsit masa tratativelor, înlocuind negocierile politice cu armele şi atentatele teroriste. Nici chiar "Varianta Oslo", din 1993 – "pământ contra pace" –, nu mai pare de actualitate, deşi prinţul moştenitor al Arabiei Saudite, Abdullah Abdullah, a ieşit la rampă cu o propunere foarte interesantă, care ar asigura pacea în regiune prin recunoaşterea Israelului de către toate ţările arabe, în schimbul retragerii israelienilor din teritoriile palestiniene şi arabe ocupate în urma războiului din 1967 şi recunoaşterea Palestinei ca stat independent şi suveran. Însă nici Autoritatea Naţională Palestiniană, nici Israelul, nici chiar Arabia Saudită nu sunt încă pregătite pentru a accepta un asemenea compromis. Din păcate!

În aceste condiţii, starea conflictuală persistă, tinzând să se generalizeze până la cote incontrolabile. Mai rău decât atât: există pericolul – subliniat deja de analiştii politici occidentali – ca palestinienii din Hezbollah, aflaţi în prezent în mai multe tabere speciale din Liban, să părăsească aceste tabere şi să fie dirijaţi spre Israel, ceea ce ar marca, practic, intrarea Libanului în război şi escaladarea, în acest fel, a conflictului pe termen greu de estimat şi cu consecinţe imprevizibile.Tocmai acest lucru vrea să evite apropiatul **summit** arab de la Beirut, însă este greu de presupus că întrunirea din capitala libaneză se va solda cu rezultate concrete, mai ales că există perspectiva – sesizată de Yasser Arafat – ca summit-ul de la Beirut să se desfăşoare fără prezenţa liderului palestinian şi cu rezoluţii "care au fost deja dictate de Statele Unite ale Americii".

Faţă de inflamarea fără precedent a crizei din Orientul Mijlociu, comunitatea internaţională nu are încă o poziţie bine definită şi nici prea multe variante la dispoziţie pentru depăşirea impasului. Ceva mai ferme şi tranşante par a fi Statele Unite, care au criticat dur, prin vocea secretarului de stat Collin Powel, poziţia "rigidă", "nonperformantă" a guvernului israelian: "Ariel Sharon ar trebui să privească de aproape şi să vadă dacă politica sa funcţionează – a afirmat şeful diplomaţiei americane. Dacă le declară război palestinienilor şi crede că poate rezolva problema observând câţi palestinieni a ucis, acest lucru nu va duce nicăieri". În acelaşi sens, preşedintele egiptean, Hosni Mubarak, îndeamnă la oprirea actelor războinice, de vendeta, şi propune o întâlnire de lucru între premierul Ariel Sharon şi preşedintele Yasser Arafat, în cadrul căreia să se ajungă la o decizie politică benefică ambelor părţi, respectiv încetarea necondiţionată a ostilităţilor şi soluţionarea tuturor problemelor în litigiu exclusiv pe cale amiabilă, paşnică. Aflat din nou în zonă, emisarul american pentru Orientul Mijlociu, Anthony Zinni, a dialogat îndelung cu reprezentanţii celor două tabere, însă fără rezultate concrete, Yasser Arafat cerând retragerea totală a israelienilor din teritoriile ocupate drept condiţie pentru încetarea focului.

Atitudine în favoarea opririi conflictului a luat şi Franţa, care consideră "inadmisibile" acţiunile militare ale Israelului în Cisiordania şi Fâşia Gaza şi cere insistent trimiterea în regiune a unor observatori internaţionali, cu misiunea de a detensiona situaţia şi a-i determina pe liderii politici implicaţi în conflict să se aşeze din nou la masa tratativelor. În acelaşi sens pledează şi Rusia şi Germania, iar secretarul general al ONU, Kofi Annan, a cerut Israelului să-şi retragă trupele din taberele de refugiaţi din Cisiordania şi Fâşia Gaza şi să întreprindă demersuri "serioase şi responsabile" pentru a se pune capăt violenţelor în regiune. Însă nu s-a pronunţat în privinţa observatorilor internaţionali, socotind ineficientă, în momentul de faţă, prezenţa lor pe "teatrul de operaţii".

Aşadar, deşi există un consesns internaţional cvasiunanim privind necesitatea opririi vărsărilor de sânge în Orientul Mijlociu, nu s-a configurat încă o soluţie viabilă, unanim acceptată pentru instaurarea unei păci trainice, reale, juste şi de durată între palestinieni şi israelieni. Iar cu fiecare nouă confruntare, numărul victimelor creşte, aşa cum creşte şi volumul pagubelor, al distrugerilor materiale. Şi dacă pace nu e, nimic nu e!

16 martie a fost zi de sărbătoare şi s-a celebrat sub acelaşi frumos, inconfundabil semn al bărbăţiei şi credinţei în toate unităţile Forţelor Aeriene ale României care au primit recruţi. Sub faldurile Drapelelor de Luptă, au pecetluit legământ de-o viaţă faţă de Ţară şi Popor cei mai tineri ostaşi, împreună cu militarii cu termen redus chemaţi sub arme în această superbă primăvară. Le-au fost martori şi susţinători camarazii lor mai în vârstă, rudele, prietenii şi prietenele, oficialităţile locale, o numeroasă asistenţă.

Sub semnul bărbăţiei şi credinţei

Prezenţi la festivităţile din garnizoanele ce au organizat solemnităţile depunerii Jurământului Militar, corespondenţii noştri ne-au transmis:

ÎN ACORDURILE FANFAREI MILITARE. Zi superbă, de primăvară, şi în **unitatea militară din Săcălaz.** În acordurile maiestuoase ale fanfarei militare din Timişoara, cei mai tineri ostaşi au rostit, cu emoţie şi bărbăţie, cuvintele sfinte ale Jurământului Militar. La festivitate au fost de faţă din partea Diviziei 2 Aeriene "Mureş", generalul-maior Vasile Pârvulescu, reprezentanţi ai organelor locale şi ai Bisericii, rude ale tinerilor militari, un numeros public. După solemnităţi, ostaşii s-au întâlnit cu cei dragi şi au participat la o masă festivă. Momentele cele mai importante ale sărbătorii au fost imortalizate pe peliculă, amintiri pentru o viaţă întreagă. **(Locotenent-colonel ION CRISTEA)**

FLORI PENTRU SĂRBĂTORIŢI. În prezenţa oficialităţilor locale, a părinţilor şi prietenilor, a numeroşi tineri, elevi şi copii din municipiul Ploieşti, a avut loc solemnitatea depunerii Legământului de credinţă de către militarii în termen şi cu termen redus, seria februarie 2002, care se instruiesc în **Şcoala de Aplicaţie pentru Radiolocaţie.** Tinerii sărbătoriţi au fost felicitaţi de către comandanţi şi asistenţă şi au primit buchete de flori din partea publicului.

Pe timpul defilării subunităţilor, piaţa în care s-a desfăşurat ceremonialul a fost survolată de două elicoptere aparţinând Diviziei 1 Aeriene "Siret".

Celor mai merituoşi tineri ostaşi le-au fost acordate învoiri în oraş şi scurte permisii. **(Locotenent VIOREL ŞLUPEŢCHI)**

EVENIMENT SOLEMN. Sâmbătă, 16 martie 2002, la **Şcoala de Aplicaţie pentru Aviaţie "Aurel Vlaicu",** în prezenţa comandorului Petre Moraru, din Statul Major al Forţelor Aeriene, a unui numeros public, s-a desfăşurat ceremonialul depunerii Jurământului Militar de către militarii în termen şi militarii cu termen redus din arma aviaţie. Despre însemnătatea acestui moment înălţător, unic din viaţa fiecărui ostaş, a vorbit, în cuvinte emoţionante, şeful de stat major al Şcolii, comandorul Eminescu Coşerea, care le-a cerut tinerilor să poarte cu onoare şi demnitate "dulcea povară de a fi până la sfârşitul vieţii oşteni şi cetăţeni în slujba Patriei, a păcii şi liniştii poporului român". **(Căpitan BOGDAN RĂDUCAN)**

La jumătatea lunii lui Mărţişor, în cadrul Şcolii de Aplicaţie pentru Artilerie şi Rachete Antiaeriene, un nou contingent de militari a depus Jurământul de credinţă faţă de patrie.

La poarta unităţii, veniţi din toată ţara, părinţi, fraţi, surori, prietene şi soţii ale militarilor în termen aşteptau "unda verde" pentru a se putea deplasa la locul desfăşurării ceremonialului. Am pătruns cu greu prin "cordonul" uman ad-hoc format şi am ajuns pe platoul unităţii. **Comandantul Şcolii de Aplicaţie pentru Artilerie şi Rachete Antiaeriene, colonelul Tudor Dragomir,** efectua ultimele verificări, deşi, din experienţă, ştia că totul a fost pus la punct în cele mai mici detalii. Din curiozitate gazetărească, şi nu numai, ne-am adresat domniei sale: "Domnule colonel, acest ceremonial are semnificaţii aparte pentru dumneavoastră"? Răspunsul a venit pe loc: **"Ceremonialul de depunere a Jurământului Militar a reprezentat şi reprezintă o trăire deosebită pentru mine. Trăiesc aceleaşi sentimente de fiecare dată, ca şi cum aş depune eu Jurământul de credinţă faţă de patrie".**

Militarii în termen, aliniaţi perfect, erau gata pentru începerea ceremonialului ce însemna parcurgerea primei etape către bărbăţie, către ostăşia adevărată. În scurt timp, ceremonialul a şi început. Pentru a sublinia semnificaţia evenimentului, în discursul său, colonelul Tudor Dragomir preciza că **"ziua depunerii Jurământului Militar este ziua când Ţara vă consideră apţi pentru a purta pe umerii voştri răspunderea încredinţată de a apăra libertatea, independenţa şi suveranitatea patriei, iar prin rostirea cuvintelor sacre ale jurământului vă asumaţi conştient această responsabilitate, vă angajaţi să vă îndepliniţi cu onoare şi demnitate datoria".**

Generalul-maior dr. Ion Magdalena, prim-locţiitor al şefului Statului Major al Forţelor Aeriene, în discursul său a menţionat că **"întotdeauna, calea devenirii luptătorului bine instruit şi educat, a profesionistului de excepţie este aceea a muncii, a disciplinei şi ordinii, a cinstei şi corectitudinii. Legământul ostăşesc făcut astăzi, în litera sa sacră şi în spiritul său, este un act unic în viaţa fiecărui militar. Pentru că este legea legilor ostăşeşti, dar, în acelaşi timp, şi chemarea şi porunca Ţării. Începând de astăzi, Jurământul Militar va fi pentru dumneavoastră, aşa cum a fost pentru toate generaţiile precedente şi cum va fi pentru cele viitoare, mereu prezent în minte şi inimă, în gând şi faptă, în purtarea demnă, ostăşească de zi cu zi".**

Activitatea s-a încheiat o dată cu defilarea cadrelor militare şi a militarilor în termen în acordurile fanfarei militare şi aplauzele asistenţei.

Locotenent-colonelul Marian Androne, comandantul batalionului de instrucţie, a fost următorul nostru interlocutor, timp în care militarii în termen se bucurau din plin de reîntâlnirea cu rudele: **"Cu acest moment s-a încheiat primul modul, cel de iniţiere, din instruirea militarilor în termen –** ne-a precizat locotenent-colonelul Marian Androne. **Urmează modulul de formare a luptătorului. Adaptarea la rigorile vieţii cazone s-a făcut repede, dovadă fiind şi rezultatele bune şi foarte bune obţinute în procesul de instrucţie".**

Pe platoul unităţii, militarii în termen şi rudele savurează bucuria revederii. Soldatul Florian Paraschivescu, flancat de Adriana, prietena sa, şi Aurelia, sora sa, ne mărturiseşte că **"este un moment special pentru mine. Am trecut peste rigorile vieţii cazone, adaptându-mă fără nici un fel de probleme la viaţa militară".**

Soldatul Daniel Hodovici este din Reşiţa. Părinţii lui au mers aproape o noapte cu trenul pentru a fi prezenţi la depunerea Jurământului. Mândria de pe chipul lor a făcut uitată obosela drumului. **"Am învăţat** – mărturiseşte Daniel – **şi cred că voi învăţa foarte multe lucruri noi în această armă cu un înalt nivel tehnic. Este un domeniu nou şi interesant pentru mine".**

Soldatul George Floroiu strângea în braţe, sorbindu-l din priviri, un băieţel, pe Flavius. **"Este băiatul meu** – ne mărturiseşte – **şi îmi era un dor imens de el. Deşi îmi este greu, întrucât eu sunt din Constanţa şi familia va fi departe în tot acest timp, sunt conştient că trebuie să-mi fac datoria faţă de patrie".**

Căpitan CRISTIAN PREDA

Momentul solemn al depunerii Jurământului Militar îi va călăuzi de acum pe militari în toate activităţile ce le vor desfăşura pe durata efectuării stagiului militar, pentru a obţine rezultate foarte bune în toate domeniile de pregătire

Dicţionar NATO

F-14 Tomcat

1. Tipul: avion de vânătoare.
2. Primul zbor: 21 decembrie 1970.
3. Producţia: GRUMMAN (S.U.A.).
◆ **F-14 A**: au fost construite 557 de exemplare până în aprilie 1987. Dintre acestea, 79 au fost livrate Iranului, iar celelalte marinei americane.
◆ **F-14 A Plus**: rezultatul unui program de modernizare iniţiat în iulie 1984. Prima aeronavă din această serie a zburat la 14 noiembrie 1987. Livrările au început în aprilie 1988.
◆ **F-14 B**: a efectuat primul zbor la 29 septembrie 1986.
◆ **F-14 D**: rezultatul unui amplu proiect de modernizare care viza îmbunătăţirea performanţelor a 60% din efectivele variantei iniţiale (F-14A) existente în primăvara anului 1988.
4. Clienţi din NATO: S.U.A.

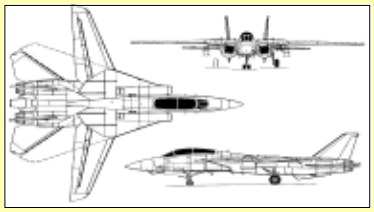

Caracteristici tehnico-tactice:

- Anvergura……..10,15÷19,54 m;
- Lungimea……..19,10 m;
- Înălţimea……..4,88 m;
- Greutatea……..18.191 kg;
- Viteza maximă……..2,34 Mach;
- Raza de acţiune……..3.220 km;
- Motoarele……..2 x 93 kN.

F-15 Eagle

1. Tipul: avion de vânătoare.
2. Producţia: McDONNELL DOUGLAS (S.U.A.).
◆ **F-15 A**: avion în simplă comandă. A efectuat primul zbor la 27 iulie 1972.
◆ **F-15 B**: avion în dublă comandă, destinat antrenamentului. A zburat pentru prima oară la 7 iulie 1973. Livrările au început la 14 noiembrie 1974.
◆ **F-15 C**: model în simplă comandă. A efectuat primul zbor la 26 februarie 1979.
◆ **F-15 D**: primul exemplar al acestei variante în dublă comandă a zburat la 19 iunie 1979.
◆ **F-15 E**: avion în dublă comandă, destinat atacului la sol. A efectuat primul zbor la 11 decembrie 1986. Livrările au început la 29 decembrie 1988.
◆ **F-15 J**: versiune produsă, sub licenţă, de firmele MITSUBISHI şi J.A.S.D.F. pentru Forţele Aeriene ale Japoniei.
3. Clienţi din NATO: S.U.A.

Caracteristici tehnico-tactice (F-15C):

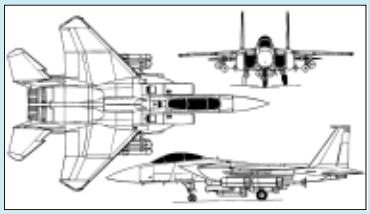

- Anvergura……..13,05 m;
- Lungimea……..19,43 m;
- Înălţimea……..5,63 m;
- Greutatea……..12.973 kg;
- Viteza maximă……..2,5 Mach;
- Raza de acţiune……..4.631 km;
- Motoarele……..2 x 104,3 kN.

F-16 Fighting Falcon

1. Tipul: avion de vânătoare.
2. Primul zbor: 2 februarie 1974.
3. Producţia: GENERAL DYNAMICS (S.U.A.).
◆ **F-16 A**: variantă în simplă comandă. A efectuat primul zbor la 8 decembrie 1976. Livrările către forţele aeriene americane au început la 6 ianuarie 1979.
◆ **F-16 B**: versiune în dublă comandă. A zburat pentru prima oară la 8 august 1977.
◆ **F-16 ADF**: rezultatul unui program de modernizare început în octombrie 1986. Prima livrare s-a efectuat la 1 martie 1989.
◆ **F-16 C**: avion monoloc. Livrările au început la 19 iulie 1984.
◆ **F-16 D**: livrările acestei variante în dublă comandă au început în septembrie 1984.
◆ **F-16 N**: avion construit pentru marina americană. Livrările au început în primăvara anului 1987.
◆ **F-16 Recce**: avion înzestrat cu aparatură de recunoaştere.
◆ **AFTI F-16**: a efectuat primul zbor la 10 iulie 1982.
◆ **F-16 XL**: model aflat în înzestrarea N.A.S.A.
4. Clienţi din NATO: S.U.A., Belgia, Danemarca, Olanda, Norvegia, Grecia, Turcia.

Caracteristici tehnico-tactice (F-16C):

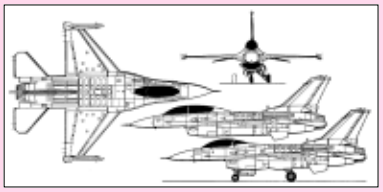

- Anvergura……..10 m;
- Lungimea……..15,03 m;
- Înălţimea……..5,09 m;
- Greutatea……..8.316 kg;
- Viteza maximă……..2 Mach;
- Raza de acţiune……..3.890 km;
- Motoarele……..1 x 122,8 kN.

Următoarea pagină a Dicţionarului NATO va fi dedicată aeronavelor:
- ❒ F-104 Starfighter
- ❒ F-117 Stealth Fighter
- ❒ F/A-18 Hornet

Pagină realizată de
locotenent CIPRIAN PĂTRAŞCU

C-130 Hercules

MISIUNEA PĂCII

Marți, 19 martie, noaptea, la orele 24, avionul C-130 Hercules cu numărul 6166, care a făcut un timp naveta București – Kabul, a decolat din nou cu aceeași destinație, de data aceasta aeronava nemaiîntorcându-se imediat în țară. În dimineața aceleiași zile, a fost efectuat un zbor de încercare. De la Kabul, unde transportă peste 9 tone de materiale, constând din echipamente militare, piese de schimb pentru avion, precum și pentru mașinile din dotarea detașamentului de poliție militară român aflat în Afganistan, pachete și corespondență din țară pentru personalul din compunerea acestuia, avionul se va deplasa la Karaci. Aici este preconizat să rămână până în luna iunie.

C-130 Hercules se va afla timp de aproape trei luni la dispoziția misiunii ISAF, probabil în aceeași bază cu aviatori englezi și greci, de pe aerodromul din marele oraș pakistanez. Potrivit înțelegerilor anterioare, de aici vor efectua zboruri de transport pentru misiunea ISAF constând, în special, din materiale pentru susținerea logistică a forțelor aflate în teatru de operații, echipamente militare, hrană, apă etc.

C-130 Hercules are două echipaje care se schimbă la Ashabad, capitala Turkmenistanului. De pe Otopeni, avionul a decolat având la manșă pe **comandorul Florin Muntiu,** comandantul detașamentului de zbor, ca pilot prim, **locotenent-comandorul Ninel Grigore,** secund, **locotenent-comandorul Vasile Coman,** navigator, **căpitan-comandorul Emil Popa,** inginer de bord, **căpitanul ing. Leonard Duduman,** specialist centraj, **maistrul militar principal Adrian Voicu,** încărcător-descărcător.

Detașamentul de zbor, înainte de decolare spre Kabul

Cel de-al doilea echipaj are în compunere pe **comandorul Florin Călin,** pilot prim, **locotenent-comandorul Mihai Roșca,** secund, **locotenent-comandorul Vasilică Apostol,** navigator, **maistrul militar principal, Dănuț Filip,** tehnic de bord, **căpitanul ing. Gabriel Constantinescu,** specialist cu centrajul, **maistrul militar principal Nicolae Bălan,** încărcător-descărcător. Acesta este și echipajul care, cu aproape două luni în urmă, a aterizat, primul, pe aeroportul din Kabul.

Aeronava s-a deplasat în bună parte pe același traiect ca și în zborurile anterioare, cu excepția survolului unei porțiuni din Rusia, itinerarul trecând pe deasupra Turciei, Armeniei, Turkmenistanului.

A fost al patrulea zbor al echipajului comandat de Florin Călin, și al cincilea de când a început misiunea în Afganistan, unul dintre zboruri fiind efectuat de echipajul care, ulterior, a trebuit să se pregătească în vederea participării la exercițiul multinațional STRONG RESOLVE 2002 din Polonia.

În timpul zborurilor, s-a stabilit o relație de conlucrare eficientă între echipaje și Centrul de coordonare a misiunii de zbor din Anglia, unde Forțele noastre aeriene au doi reprezentanți care le comunică situația meteo și militară din Afganistan. Triunghiul informațiilor a funcționat până acum, și se speră că va funcționa, în continuare, ireproșabil. De la Ashabad, s-a luat legătura în Anglia, de unde s-au cerut informații de la autoritățile militare din Kabul despre situația din zonă și acestea au fost transmise, la Ashabad, românilor. Date suplimentare puteau fi luate, prin telefon, de la comandantul detașamentului de poliție militară român din Kabul.

Cei prezenți pe aeroportul din capitala afgană vor fi fost surprinși de prezența, între atâtea lucruri descărcate din marea aeronavă, a unor... brazi aduși din Carpații României. Cel mai frumos dintre ei va fi sădit la Kabul de detașamentul nostru, ca semn al prieteniei româno-afgane. Prietenie care, din câte am aflat de la cei ce au tot făcut naveta acolo, s-a înfiripat deja și se manifestă din plin printr-o colaborare foarte strânsă, chiar dacă mai explodează ici-colo un proiectil, o bombă sau se mai aude o rafală de armă automată.

"STRONG RESOLVE" ESTE MAI PUTERNIC ȘI PRIN ROMÂNI

Amplul exercițiu multinațional desfășurat în Polonia purtând acest nume s-a încheiat. România a participat la **STRONG RESOLVE 2002** cu un detașament de peste 200 de militari. Mulți dintre ei au luat parte și la aplicațiile comune anterioare, circa 30 la sută din efectiv aflându-se la prima misiune de acest gen. Au fost prezenți reprezentanți ai armatelor statelor membre NATO și ai 11 țări partenere. Ca forțe participante, România s-a situat pe locul al patrulea în rândul țărilor ce nu fac încă parte din Alianță.

Forțele Aeriene Române au avut pe teatrul de operații un avion C-130 Hercules, două elicoptere IAR-330 SOCAT, ofițeri de stat major.

După cum ne-a informat **căpitan-comandorul Laurențiu Simionescu,** reprezentantul național al Forțelor Aeriene ale țării noastre și ofițer cu planificarea în Statul major multinațional reunit, aproape 90 la sută din efectivele române și din material au aflut și defluit în și din zonă cu aeronavele C-130 Hercules și AN-26 (forțele speciale, plutonul de cadeți de la Academia Forțelor Terestre, scafandrii, alt personal și echipamentele necesare). Întregul efectiv s-a integrat foarte ușor în scenariul exercițiului și îndeplinirea atribuțiilor pe funcții datorită cunoașterii limbii engleze operaționale, a procedurilor specifice NATO dobândite în urma pregătirii efectuate în țară și participării la exercițiile anterioare. Tehnica s-a dovedit compatibilă cu standardele NATO și a funcționat ireproșabil. Conducerea superioară a exercițiului a exprimat, în mai multe rânduri, aprecieri favorabile la adresa întregului detașament românesc, implicit a aviatorilor.

O prezență permanentă în desfășurarea acțiunilor, elicopterele IAR-330 PUMA SOCAT s-au impus atât prin capabilitățile ce le dezvoltă aeronava multirol, cât și prin înaltul profesionalism al echipajelor comandate de **locotenent-comandorii Eugen Suciu** și **Adrian Constantinescu,** având în **căpitanii Aurelian Badea** și **Cristian Ștefănescu** secunzi de nădejde. Fiecare echipaj a zburat în jur de 25 de ore, mai mult decât era planificat. Și aceasta datorită faptului că au fost mai solicitați decât alții. Atu-ul lor l-au constituit performanțele elicopterele românești modernizate și măiestria piloților. Numai o singură zi din totalul de 15, cât a durat exercițiul, nu au zburat, de Sfinții Mucenici, când au avut liber. În rest, solicitările au fost maxime, în pofida condițiilor meteorologice complexe, care au pus la grele încercări aptitudinile personalului aeronavigant. Din multitudinea misiunilor pe care le execută elicopterele SOCAT nu au lipsit cele de transport, căutare-salvare, acoperire aeriană (sprijin de aviație) pe timpul debarcării forței maritime de asalt compusă din militari suedezi și români, pe plaja de la Usca, de pe litoralul Mării Baltice. În condițiile în care au alternat ninsori și ploi, ceață, au reușit să ducă la bun sfârșit misiuni dificile. Bunăoară, ne-a relatat **căpitanul Gabriel Stochirlea,** din Statul major al componentei aeriene, elicopteriștii au primit ordin să ia personal dintr-o zonă greu accesibilă. Fără să efectueze o recunoaștere prealabilă, ei au reușit să găsească dispozitivul în care trebuiau să aterizeze, o mică unitate aflată pe o stradă, mascată de ceață și de o perdea de copaci, având minime coordonate de localizare. Un maior american, ofițer de legătură pe lângă conducerea aplicației, aflată pe nava de comandament Mount Whitney, și-a declarat satisfacția față de performanța aviatorilor români. Ca și în alte situații.

Demn de remarcat este și faptul că media de vârstă a aviatorilor prezenți la exercițiu, după estimările căpitan-comandorului Simionescu, s-a situat în jurul cifrei 32.

Șeful de stat major al Bazei 90 Transport Aerian, **comandorul Ionel Cernat,** remarca modul în care echipajul avionului C-130 Hercules, de asemenea, în bună parte tânăr, și-a îndeplinit misiunile. Comandantul aeronavei, **căpitan-comandorul Gheorghe Lupeș,** împreună cu piloții și specialiștii de la bord: **căpitan-comandorii Viorel Tănase, Ciprian Motoroiu, locotenent-comandorii Ion Virgil, Alin Corbea, Nicolae Băluță, maiștrii militari Viorel Cioc** și **Valentin Ionică,** au efectuat zece misiuni de transport trupe, tehnică de luptă, zbor tactic la mică înălțime (între 100–200 metri), cu însoțire de avioane de vânătoare. Toate, complexe, pe fond tactic, într-un extins teatru de operații. O singură misiune a fost anulată, din ordin superior, și din motive absolut obiective. Trebuiau să lanseze parașutiști și cum plafonul era sub 200 de metri, nu se puteau executa salturile. La bord au avut parașutiști olandezi și germani. În cadrul exercițiilor de luptă aeriană au lucrat cu aviatori polonezi, olandezi, americani și danezi. Căpitan-comandorul Ciprian Motoroiu, navigator instructor, fiu al unui fost pilot și comandant de regiment de renume al aviației noastre militare cu reacție, care ne-a relatat despre numai câteva din activitățile la care a participat C-130 Hercules, a ținut să ne precizeze că mulțumirile și felicitările ce le-au fost adresate de ofițeri americani, germani și din alte țări NATO au încununat încă o experiență ce s-a chemat STRONG RESOLVE 2002, care, alături de cele din urmă cu patru ani, din Portugalia, de Cooperative Key – 2001, din Bulgaria, și celelalte care au mai avut loc, reprezintă o impresionantă carte de vizită, demnă de luat în seamă la decizia mult așteptată din toamna acestui an la Praga.

Culmea pasiunii unui colecționar

ȘI-A VÂNDUT AUTOTURISMUL CA SĂ CUMPERE TREI DECORAȚII

Când era în clasa a șasea, tânărul **Carol Gref** a văzut la un coleg o insignă de pilot pe care i-o dăruise cineva. Multă vreme copilul de atunci și-a dorit și el o asemenea insignă. Abia după câțiva ani a reușit să o obțină. Culmea, era chiar de pilot clasa 1. Le-a vrut și pe celelalte, 2 și 3. Le-a avut. Și așa a încolțit microbul, patima colecționarului. Așa a ajuns să intre în posesia multor insigne din armata română, dar și din cele aparținând altor țări. Are colecții complete de însemne pentru navigatori, mecanici de bord și la sol, toate insignele de academii militare sovietice, de cosmonauți. Pe unele le-a obținut cu ajutorul unui fost coleg din Academia de Înalte Studii Militare, locotenent-colonelul Vitali Legalec, șeful Statului Major al Brigăzii de Aviație Mixtă "Decebal", din Republica Moldova, și al unui camarad al acestuia. Altele au fost achiziționate personal din târgurile de la Chișinău și Bălți. Deține, de asemenea, toate insignele germane de specialist de clasă din aviație, parașutism, scafandrerie, din majoritatea aripilor de aviație din S.U.A. Printre cele mai rare se numără cele din trupele de elită americane, de piloți cosmonauți pe specialități.

Maiorul Carol Gref, genist în Statul Major al Forțelor Aeriene, a făcut o pasiune și pentru colecționarea de decorații. Atât de mare, încât pentru a procura trei ordine "Coroana României" în grad de mare cruce, pe care a dat nu mai puțin de 400 de dolari, Ordinul "Sfântul Sava" și încă un alt important ordin, și-a vândut, în 1990, autoturismul! Printre rarități deține cea mai înaltă distincție ce se poate acorda militarilor din Forțele Terestre Americane, Legiunea de Merit în grad de comandor, una similară fiindu-i acordată de către americani și regelui Mihai I, la 10 mai 1947. Are 40 de decorații americane din cele 60 câte – zice el – sunt în total. Îi lipsesc, între altele, decorațiile Congresului American, Medaliile de Onoare, dar deține toate decorațiile pe care le-a avut pilotul-șef de pe portavionul "Cernomoreț", din Marea Neagră, echipamente de aviație ale unor piloți de pe fosta navă amiral din Mediterana, din anul 1993, "Belknap", a altuia de pe portavionul "Missouri". Un alt set de decorații cuprinde "Vulturul german", mai multe clase, dar nu și cel de prim rang, care era atribuit numai persoanelor importante din străinătate pentru sprijinul acordat Reichului german. O asemenea distincție a fost înmânată și împăratului Japoniei.

Crucea de fier germană, ambele clase, acordată locotenentului aviator Bâcu poartă, una, semnătura în original a mareșalului Göring, iar cealaltă – a feldmareșalului Keitel.

Dar colecția maiorului Gref este mult mai bogată. Alături de cele amintite mai sus, ofițerul mai posedă 87 de uniforme de general din armatele României, S.U.A., Germaniei, fostei U.R.S.S., circa 100 de caschete și un număr impresionant de epoleți, doi dintre ei aparținând unui fost general al Wehrmachtului, și peste 20 de căști de zbor românești, rusești și americane.

Deși a participat la mai multe expoziții colective, Gref vrea să deschidă o expoziție personală, în care să grupeze cele mai valoroase achiziții ale sale. Să le adune, într-un fel, din acele locuri pe unde poate să le țină, garsoniera (cu chirie) în care locuiește, împreună cu soția și un copil, nepermițându-i să adăpostească decât ce are el mai de preț.

Pagină realizată de comandor (r) PETRE BÂNĂ

POATE VĂ INTERESEAZĂ!

SUBOFIŢERUL DE STAT MAJOR

Subofiţerii de stat major provin din rândul subofiţerilor luptători şi specialişti. Ei ocupă funcţii în comandamente de unităţi şi superioare acestora, în toate domeniile activităţii de stat major, în tura operativă şi serviciul de tură permanent.

Această categorie de subofiţeri desfăşoară următoarele activităţi:

– **participă la** elaborarea şi redactarea documentelor de planificare a instrucţiei, la organizarea şi desfăşurarea exerciţiilor tactice executate de subunităţi, precum şi la elaborarea documentelor de pregătire psihometodică şi de specialitate;

– **ţine evidenţa** îndeplinirii planului cu principalele activităţi şi a ordinelor primite de la eşaloanele superioare pe linia pregătirii pentru luptă;

– **propune măsuri** pentru remedierea neregulilor constatate în urma controalelor efectuate la subunităţi;

– **urmăreşte** asigurarea logisticii necesare instrucţiei;

– **actualizează** documentele pregătirii pentru instrucţie.

Subofiţerii de stat major pot ocupa funcţii corespunzătoare gradelor de plutonier-major, plutonier adjutant şi plutonier adjutant principal, numai după **absolvirea cursului de stat major**. Acest curs se adresează subofiţerilor care:

- ❖ îndeplinesc condiţiile legale de stagiu minim în gradul de plutonier;
- ❖ au ocupat timp de cel puţin 3 ani o funcţie de comandant de pluton, locţiitor sau instructor în baze de instrucţie (instituţii similare), sau o funcţie de specialist în structura unităţilor până la baza aeriană inclusiv;
- ❖ au perspective să fie promovaţi în comandamente de unităţi şi superioare acestora;
- ❖ au fost evaluaţi prin aprecierile de serviciu din ultimii 3 ani cel puţin cu calificativul "foarte bun";
- ❖ au vârsta de cel mult 41 de ani.

Locotenent CIPRIAN PĂTRAŞCU

Rubrică realizată cu sprijinul Biroului Maiştri şi Subofiţeri din cadrul Secţiei Personal a Statului Major al Forţelor Aeriene

Litera credinţei

Spre Golgota Învierii

(Pentru cei ce vor să se mântuiască)

"Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură, ci adunaţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică; unde furii nu le sapă şi nici nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta".
(Ev. Matei VI-14-21)

Aceste cuvinte ale Mântuitorului Hristos lăsate nouă prin Sfântul Evanghelist Matei sunt o primă garanţie a ceea ce putem dobândi dacă ascultăm poruncile lui Dumnezeu şi le împlinim.

Iată, primăvara îşi arată primele semne, au înflorit plantele şi Postul cel Mare a început prin această chemare, acest îndemn adresat tuturor celor care cred în Iisus Hristos ca Domn şi Dumnezeu şi, mai ales, în Învierea Lui din morţi.

Vremea Postului rânduit de Sfânta Biserică Ortodoxă, pecetluită de Sfinţii Părinţi ai veacurilor creştine trecute, este vremea când omul îşi aduce aminte de păcatele sale şi cere ajutorul lui Dumnezeu pentru a scăpa de ele. Astfel, postul este lucrarea prin care omul nu-l urăşte pe fratele său. Acela care cu toate că îşi închide gura de la toate bucatele, dar care nu întinde mâna spre ajutorarea săracilor, acela este omul care lucrează numai cu jumătate de măsură.

Cel care însă a unit postul de bucate şi osteneala sa trupească şi sufletească (în rugăciune) cu iertarea greşelilor aproapelui, acela va sta înaintea lui Dumnezeu în haina strălucitoare.

Omul este chemat astfel la pocăinţă, la înfrânare, la fapte bune şi, nu în ultimul rând, la rugăciune.

Pentru cel care vrea să urce pe **"Scara mântuirii"** de care pomeneşte Sfântul Ioan Scărarul trebuie să se hotărască să-şi schimbe viaţa, atât cât i-a mai rămas până la ziua cea din urmă.

Primul pas este mărturisirea tuturor păcatelor în Biserică, în faţa preotului (Sfânta Spovedanie), primind un canon pentru vindecarea sufletului, iar apoi să nu se lenevească în a face fapte bune pentru mântuire.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să putem purta cu vrednicie crucea Domnului în drumul spre mântuire, cu roade bogate totdeauna!

Preot slujitor al Statului Major al Forţelor Aeriene
GEORGE MANEA

MEDEVAC – *un vis împlinit*

– interviu cu domnul colonel dr. ALEXANDRU ELIAD, medic-şef al Statului Major al Forţelor Aeriene –

– Domnule colonel doctor, publicaţia noastră a relatat, recent, despre o intervenţie spectaculoasă în Deltă a echipajului unui elicopter pentru a salva viaţa mai multor cetăţeni din câteva localităţi, aflaţi în pericol. Elicopteriştii militari sunt renumiţi pentru solicitudinea, rapiditatea şi precizia cu care răspund în asemenea situaţii limită. Despre misiuni asemănătoare, în cadru tactic de data aceasta, se vorbeşte ori de câte ori auzim de MEDEVAC (Evacuare Medicală). Suntem informaţi că în acest domeniu s-au întreprins câteva măsuri salutare, cu rezultate notabile. Vă rugăm să vă referiţi, în câteva cuvinte, la aspectele şi realizările esenţiale.

– Dintotdeauna, un deziderat major al serviciilor medicale din Forţele Aeriene l-a constituit crearea unui sistem eficient şi rapid de evacuare aeriană a răniţilor politraumatizaţi din teatrul de operaţii sau, pe timp de pace, a tuturor acelora a căror înrăutăţire a stării de sănătate le punea viaţa în pericol. Ne-am confruntat, nu de puţine ori, pe timpul calamităţilor naturale sau al iernilor cu zăpezi mari, care făceau impracticabile drumurile, cu situaţia de a fi solicitaţi să salvăm vieţi omeneşti, şi singurele mijloace de evacuare cu posibilităţi reale de intervenţie erau elicopterele. În acest caz, principala problemă o reprezintă, din punct de vedere medical, insuficienta dotare cu aparatură modernă, capabilă să menţină în parametrii normali funcţiile vitale, precum şi o amenajare a cargoului elicopterului care să asigure un confort medical minim pacientului şi echipei medicale.

O dată cu implementarea noilor concepţii cu privire la restructurarea armatei şi integrarea în structurile euro-atlantice a apărut şi necesitatea stringentă de organizare a unui serviciu de evacuare aeromedicală modern şi eficient, gata oricând să facă faţă exigenţelor NATO, precum şi solicitărilor tot mai numeroase pentru transport medical aerian. În acest sens, s-au stabilit trei baze aeriene operaţionale, s-au identificat trei elicoptere IAR-330 Puma, ale căror resurse de zbor, suficiente, permiteau exploatarea lor în regim MEDEVAC timp îndelungat, s-au stabilit echipajele – atât cele principale, cât şi cele de rezervă. Echipamentele medicale moderne şi performante au fost obţinute prin grija Direcţiei de Asistenţă Medicală, un rol esenţial avându-l domnul **general-maior profesor doctor Mihai Augustin.**

– Consemnăm, deci, o nouă abordare. De la un simplu transport aerian de bolnavi, răniţi etc. la un serviciu complex şi aproape complet în care se acordă şi asistenţă medicală neîntreruptă, în timpul transportului în aer.

– Da, şi s-a trecut la proiectarea noii concepţii de amenajare a cargoului elicopterelor, la stabilirea locurilor de dispunere a aparaturii şi a poziţionării tărgilor; o atenţie deosebită s-a acordat sistemului de iluminat şi alimentării cu energie electrică a aparaturii, concepută în aşa fel încât să nu afecteze bilanţul energetic al elicopterelor. Împreună cu **comandorul inginer doctor Marius Danielescu** şi **locotenent-comandorul Nicolae Ioniţă,** s-a realizat contractul cu IAR Braşov S.A. – Ghimbav, unde s-a definitivat proiectul de amenajare a elicopterelor, s-au demarat şi, ulterior, finalizat lucrările de instalare a echipamentelor medicale.

– Domnule doctor, în ce constă, concret, şi căror priorităţi răspunde aparatura medicală instalată la bordul elicopterelor amenajate pentru asemenea misiuni ?

– Elicopterele desemnate pentru activitatea MEDEVAC sunt dotate cu defibrilatoare, electrocardiografe performante, sisteme electrice de aspirat secreţiile, ventilator, truse moderne complete, de intubaţie oro-traheală, sisteme fixe de administrat oxigenul, truse de urgenţă etc. Deci este acoperită toată gama de urgenţe medico-chirurgicale ce pot apărea în teatrul de operaţii. Iată şi un exemplu. Avem un politraumatizat. Se poate pune o perfuzie. Sunt saltele vacuumatice pe care poate fi instalat. În afară de aceasta – gulere cervicale, care imobilizează capul. Alt caz: un accident de aviaţie soldat cu contuzii şi plăgi multiple. Bolnavul se poate stabiliza la bordul aeronavei prin perfuzii, pansamente, medicaţie adecvată. Toate acestea se pot face la bordul aeronavei în timpul zborului. Există dotare şi pentru situaţii limită. De pildă, la o oprire a activităţii cardiace, inima se poate repune în funcţiune prin utilizarea defibrilatorului.

În prezent, cele trei elicoptere sunt gata oricând pentru îndeplinirea misiunilor MEDEVAC. Un aspect foarte important îl constituie elaborarea, de urgenţă, a unui concept de selecţie şi instruire a personalului paramedical care va încadra şi deservi elicopterele.

– Interesantă idee. Din cine va fi format acest personal şi când apreciaţi că îşi va putea ocupa locul în elicoptere, alături de ceilalţi membri ai echipajului?

– Vor fi nişte tineri asistenţi medicali cunoscători ai limbii engleze (nivel 3), pe care să-i activăm ca subofiţeri, consideraţi personal aeronavigant, cu o pregătire fizică deosebită. Această echipă trebuie să fie gata la orice oră din zi şi din noapte. Viitorul va perfecţiona şi eficientiza la maximum această iniţiativă, sistemul de evacuare medicală, MEDEVAC, al Forţelor Aeriene ale României constituind încă o dovadă a faptului că dispunem de cadre, atât de comandă, cât şi medicale, capabile şi competente.

La reuşita implementării globale a acestui program, am beneficiat nemijlocit de îndrumarea şi sprijinul şefului Statului Major al Forţelor Aeriene, domnul **general-locotenent Constantin Gheorghe.** Suntem convinşi că implementarea acestui program rezolvă multe din problemele de evacuare medicală cu care ne confruntăm.

– Vă mulţumim, domnule colonel doctor!

A consemnat
comandor (r) PETRE BÂNĂ

Hochei pe gheaţă

STEAUA – al 36-lea titlu naţional

Cum era de aşteptat, cum sperau înfocaţii suporteri ai roş-albaştrilor, STEAUA a câştigat din nou titlul de campioană naţională la hochei pe gheaţă – **cel de-al 36-lea din istoria clubului**! O victorie superbă, obţinută chiar pe stadionul adversarilor, ambiţioasa echipă Progym Apicom, din Gheorgheni, în doar trei confruntări, din cinci, câte prevede regulamentul acestei competiţii. După victoria categorică din primul tur, desfăşurat la Bucureşti şi încheiat cu scorul de 8–2 pentru campioana èn titre, au urmat două întâlniri la Gheorgheni, terminate, de asemenea, cu victoriile steliştilor: 5–4 şi 4–0. În acest fel, medaliile de aur şi titlul de campioni naţionali au revenit, în mod logic, elevilor **antrenorului Marius Gliga,** iar inimosul lor sponsor, Florin Pârvu, le-a oferit un premiu de 150 de milioane de lei. Ehei, dacă ar fi fost vorba de fotbal...

Nici în acest an competiţia nu a pus probleme deosebite roş-albaştrilor, care au "defilat" maiestuos prin campionat, surprinzând doar căderea inexplicabilă a eternei sale rivale, Sport Club Miercurea Ciuc, care a ratat, în acest an, calificarea în finală. STEAUA a aliniat aceeaşi formaţie ambiţioasă, omogenă la toate capitolele, a cărei valoare de ansamblu este cu mult peste nivelul celorlalte competitoare. Din echipă au strălucit, ca şi în ediţiile precedente, "bătrânul" **Roberto Cazacu,** golgeterul campionilor, **Cristi Daia, Laszlo Basilidesz, Răzvan Lupaşcu, Nicolae Andrei** şi, nu în ultimul rând, portarul **Viorel Radu,** cel mai bun jucător al finalei cu numărul 3, care s-a aflat la ultima sa apariţie sub culorile clubului militar.

În pofida condiţiilor deloc faste în care se antrenează, în pofida echipamentului sportiv învechit şi neperformant, în pofida bugetului auster şi a puţinătăţii banilor oferiţi de sponsori, echipa STEAUA BUCUREŞTI a demonstrat aceeaşi seriozitate în pregătire, aceeaşi abordare matură a fiecărei întâlniri, aceeaşi disciplină tactică în joc, aceeaşi dragoste pătimaşă pentru apărarea culorilor clubului, pentru creşterea prestigiului Armatei, pentru a-i mulţumi pe miile şi miile de suporteri şi simpatizanţi din întreaga ţară. O atitudine şi o comportare ce-i onorează pe hocheiştii roş-albaştri şi pentru care le mulţumim din suflet şi pe această cale.

Felicitări, băieţi, şi la cât mai multe succese interne şi internaţionale!

RADU ARGEŞANU

Fotbal

Între orgoliu şi neputinţă

Aşadar, s-a reluat campionatul naţional de fotbal, cea mai mare bucurie – în lipsa altora, de altă natură! – a microbistului român. Iar din returul actualei ediţii s-au derulat deja primele trei runde, una mai... furtunoasă decât alta, care au stârnit mai puţine "valuri" în clasament, dar adevărate "seisme" în lumea conducătorilor de cluburi, hotărâţi, se pare, să târpească definitiv aranjamentele de orice fel, blaturile, meciurile "strategice".

Nu ne propunem, acum, să abordăm fotbalul românesc sub aspectul său moral – ar fi prea multe de spus şi de comentat. De fapt, ceea ce ne interesează în primul rând este comportarea în teren a echipei noastre de suflet, STEAUA BUCUREŞTI. Roş-albaştrii au pornit cu dreptul, învingând la mare luptă, în prima etapă, echipa F.C.M. Bacău (2–1), însă în cea de-a doua au clacat decepţionant la Craiova, unde au fost învinşi de gazde cu 2–0, în urma unui meci foarte slab practicat de "elevii" antrenorului Victor Piţurcă. Şi nici în cea de-a treia partidă, cu F.C. Naţional, STEAUA nu s-a comportat mai bine, jucând încâlcit şi irosind numeroase ocazii de gol. Scorul nedecis (0-0) o îndepărtează la 6 puncte de lider şi o scoate, practic, din cursa pentru titlu.

Ce se întâmplă, totuşi, cu STEAUA? Aflată, de mai mult timp, între orgoliu şi neputinţă, cu un lot de jucători subţiat numeric şi valoric, cu o aşezare în teren deficitară, cu un sistem defensiv nesigur şi neomogen (Miu a fost "retrogradat", fără motive serioase, la echipa de tineret!?), cu un atac neproductiv, în grea suferinţă sub aspect tehnico-tactic, practic fără om de gol (după plecarea pripită a lui Dănciulescu şi Ciocoiu), cu o concepţie de joc ce nu ţine seama de calităţile şi disponibilităţile jucătorilor, STEAUA pare o echipă obosită, fără vlagă, fără veleităţi şi stil de învingător. Blazarea unora dintre componenţi (Claudiu Răducanu, Baciu, Martin Tudor), neîncadrarea în stilul de joc al echipei a altora (Neaga, Stoica, Paraschiv), inconstanţa în joc a portarilor (Nae şi Lung) şi fundaşilor laterali (Florentin Dumitru şi Mirel Rădoi) fac formaţia vulnerabilă la toate capitolele, o demobilizează în momentele dificile (mai ales după primirea golurilor).

Este momentul, credem, ca echipa să se apuce serios de treabă, să-şi vadă de jocul şi de obiectivele ei de performanţă.

NICOLAE RĂDULESCU

Haos şi teroare

Ceea ce gândeau mulţi că se va întâmpla la Fotbal Club Steaua este pe punctul de a deveni realitate. Singura echipă de club care a adus cu adevărat glorie fotbalului românesc a ajuns una oarecare. Un lot alcătuit la întâmplare, jucători fie mediocri, fie nemotivaţi, o aşezare pe teren haotică, arbitrară, un joc fără orizont, fără limpezime – iată ce se află astăzi în locul Stelei care zburda şi câştiga în mecurile cu campioanele din Europa.

Având greutăţi cu orice formaţie pe care o întâlneşte, complicând jocul a neputinţă, Steaua de astăzi mai "străluceşte" prin spectacole jalnice produse pe teren sau la diferite posturi de televiziune de Victor Piţurcă şi de cineva care îşi spune Becali şi susţine că finanţează echipa.

Este atâta confuzie în ceea ce se petrece la F.C. Steaua, încât nici persoanele importante ale instituţiei nu mai înţeleg nimic. Declaraţiile celor trei – Păunescu, Piţurcă, Becali –, atunci când nu exprimă nemulţumiri şi acuzaţii, sunt criptate, alambicate, tulburi. S-a creat un asemenea haos în jurul echipei şi o asemenea teroare în interiorul acesteia, încât numai o minune o va aduce la un nivel competiţional coerent.

Veţi spune că aşa se întâmplă atunci când la mijloc sunt mari interese financiare. Or fi interese de o astfel de natură, dar tare cred că, mai mult decât orice, aici este vorba de lipsă de pricepere, de necunoaştere a fenomenului, de ignoranţă. Că de iresponsabilitate parcă nu-mi vine să vorbesc...

Comandor
DUMITRU AMARIEI

Wolkswagen De luxe

În anul 2002, compania Wolkswagen va lansa pe piaţă noul model de clasă mare D1.

Automobilul va îngloba soluţii tehnice de avangardă. Au fost confirmate cinci variante de motorizare, din care cel mai mic un V6 de 3,2 litri şi 241 CP. Ar fi destul de greu, dacă am vrea să vorbim despre un vârf de gamă. Vor exista, totuşi, ca variante de top, două propulsoare, unul turbodiesel şi altul cu benzină. Primul este un TDi de 5 litri, V10, din care s-au obţinut 313 CP. **Este cel mai puternic propulsor cu motorină de pe autoturisme.**

Transmisia va fi de tip integral, iar cutia de viteze va fi automată, cu şase trepte ce vor putea fi schimbate de la volan, cu ajutorul a două leviere mici din vecinătatea coloanei de direcţie, asemănătoare cu cele de la Ferrari 355 F1.

Una din dotările căreia i-a fost acordată o atenţie cu totul specială a fost instalaţia de climatizare. Amplasarea şi debitul gurilor de ventilaţie vor fi astfel realizate încât toţi pasagerii, inclusiv cei doi din spate, vor putea să-şi comande un microclimat propriu, fără ca ambianţa interioară a maşinii să fie afectată de curenţi de aer care să deranjeze!

Dacă cineva se mai întreabă, încă, de ce ar cumpăra o limuzină de lux produsă de marca Volkswagen, răspunsul îl oferă domnul Ferdinand Piech, preşedintele companiei: **"pentru că este cea mai puternică, cea mai rapidă şi cea mai confortabilă!" (C.P.)**

Corespondenţa

"Aveţi o scrisoare!" mi-a strigat deunăzi, pe când mă întorceam de la serviciu, vecina de la etajul unu. De la cine să fie, oare? – mă întrebam deschizând cutia poştală cu sentimentul celui care aşteaptă o surpriză plăcută. Din păcate, deşi vecina mea le ştie întotdeauna pe toate, de această dată se înşela: era factura telefonică! Trăim în secolul vitezei. Cine mai are timp, în ziua de astăzi, să redacteze scrisori? Dacă avem de transmis un mesaj, folosim telefonul. Totuşi, tare m-aş fi bucurat să fie, într-adevăr, o scrisoare...

Orice s-ar spune, scrisoarea rămâne, chiar şi în zilele noastre, un mijloc de comunicare aparte, reflectând cu fidelitate cultura, caracterul şi educaţia celui care a redactat-o. Aprecierea unei scrisori începe cu impresia pe care o crează hârtia folosită: aceasta trebuie să fie de un alb imaculat, cu suprafaţa netedă şi marginile tăiate drept. În aceeaşi măsură, aspectul scrisorii este condiţionat de calitatea scrisului. Atunci când urmărim să dăm o notă personală mesajului transmis, este indicat să scriem de mână, folosind cerneală albastră sau neagră; scrisul tipărit trebuie folosit numai în scrisorile oficiale. De asemenea, este bine să scriem pe o singură parte a colii şi să numerotăm paginile. În ceea ce priveşte dispunerea în pagină, vom începe prin a scrie în dreapta, sus, localitatea şi data. Urmează scrierea centrală a formulei de introducere, la câţiva centimetri de marginea de sus a paginii. În aceeaşi ordine de idei, textul trebuie încadrat în pagină lăsând o margine de trei centimetri pe care nu scriem nimic, iar alineatele să înceapă cu alţi doi centimetri spre interiorul paginii.

La sfârşitul scrisorii, în dreapta jos, după o formulă de încheiere politicoasă, amicală sau afectuoasă, semnăm.

Dincolo de aceste considerente, nu trebuie să uităm faptul că o scrisoare poate fi, într-adevăr, o surpriză plăcută.

Locotenent CIPRIAN PĂTRAŞCU

Redacţia "CER SENIN"
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, km 10,5, sector 1, Bucureşti
Telefon/Fax: 01/231 53 82
E-m@il: cersenin@roaf.ro
B 222.02; C 1011.00

REDACTOR -ŞEF:
comandor DUMITRU AMARIEI;
SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE:
căpitan CRISTIAN PREDA;
REDACTOR DE RUBRICĂ:
locotenent CIPRIAN PĂTRAŞCU;
REDACTORI PRINCIPALI:
PETRE BĂNĂ,
NICOLAE RADU;
PROCESARE TEXTE:
LEANA TUDORAN;
CORECTURĂ:
ANDREIA LUNGU;
TEHNOREDACTARE:
LUCIAN TEODORESCU,
IONEL IONIŢĂ;
FOTOREPORTER:
ADRIAN SULTĂNOIU;
ADMINISTRATOR:
sergent-major ANGELICA CIOBÎCĂ
TIP~RIT LA C.C.A. INTACT S.A.